שלום עליכם – סלאם עלייכום – בגליל

הם כתעלול של ערב־בחירות. את השותפות הזאת סימל דוקא היעדרו של אחד ה־פעילים המרכזיים של הרשימה: אורי דייויס. למרות היותו תושב רשמי של דיר־אל־אסד, רותק על־ידי המושל הצבאי לדרום הארץ, ואסור היה לו לבקר ב־גליל.

לנצרת הגיעה השיירה בחמש אחר הצה־רים, ומייד ניגשו נוסעיה להזמין את בני העיר לאסיפה העממית הגדולה בקולנוע דיאנה.

האולם היה מלא, ומאות צבאו על דלתו־תיו. „שנים קראנו את דבריכם," אמרו מאזינים — ברובם הגדול צעירים משכי־לים, „עכשיו אנחנו גם שומעים אותם. אנו מקוים שהקול הזה לא ידום."

דיר אל־אסד

לא הנאומים היו העיקר, אלא הפגישות בין משתתפי המסע והכפריים. בכפרו של דייויס רבה ההתרגשות במיוחד.

שיירת שלום

ראמה

בידו גליון של העולם הזה בערבית. על השער: הפגי־שה שלא התקיימה בין עבד אל נאצר ושרת.

סכנין

אחמד מצארווה ניצב על גג הגיפ, ומדבר אל בני הכפר, שהתקהלו הכביש הראשי. כמה מאנשי מפא"י התנגדו לעריכת האסיפה, ואחד מהם אף נסע להזעיק משטרה כדי להוכיח את נאמנותו למימשל הצבאי. אך האסיפה התקיימה.

דרך פעם היה המסע בין הרי הגליל ה־קדמה לכניסה הצוהלת לנצרת. בכל מקום בו עברה שיירת השלום השאירה אחריה גם רשמים וזכרונות — וגם ה־הכרה כי כאן מתגבש סיגנון חדש. אופי־

שפרעם

סמל משטרה מחזיק את העולם הזה בערבית. ה־גליון הכיל קטעים שפורסמו בעתון העברי.

נית היתה חלוקת הגליון המיוחד של העולם הזה, בשפה הערבית. מפלגות מחל־קות חינם את החומר הערבי שלהן, ולפעמים עוטפות אותו בכסף. גליון העולם הזה לא חולק חינם — כי אם נמכר בכסף.

תופעה שנייה: בכל מקום התקבלה השיירה כשיירת בני־ברית ותיקים. בני הגליל ידעו כי אורחיהם לא פלשו לכפרי־

מראר

נעים גלעדי בשיחה עם בני תתפי חשיירה לבתים, הסבירו את מסרתם.

זרע התקווה

נזרע בקרקע פוריה: לבותיהם של הילדים הקטנים שבאו מתל־פניהם בכפרי הגליל. לרוב הילדים, היתה זו פגישה ראשונה עם ילדי העם השני.